

Mit nagyítás fel?

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2009.07.05.

VEGYÜNK ELŐ EGY PÉNZÉRTMÉT, később kellene fog!

L: Zsolt 34,1-11

T: Zsolt. 34,4

Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!

1. Gyerekkoromban egyik kedvenc játékom volt a nagyító. Nagyon szerettem különböző apró dolgokat a nagyító alatt nézegetni. Később aztán az egyik Karácsonyra egy mikroszkópot kaptam szüleimtől ajándékba. Az aztán tényleg fantasztikus volt! Olyan világot mutatott, amit szabad szemmel nem lehet látni. Csodálatos volt látni az apró muslincának a lábait és a szárnyát!

De mit is csinál valójában a nagyító? Nagyobb lesz tőle az, amit nézünk alatta? Természetesen nem lesz semmi sem nagyobb, csupán **nagyobbnak látszik**, mint a valóságban. Amikor felnagyítunk valamit, akkor valójában nem változtatjuk meg annak a méretét, hanem a mi perspektívánkat változtatjuk meg, csak mi látjuk nagyobbnak.

2. A mi emberi gondolkodásunk úgy működik, mint egy nagyító. Minél többet gondolunk valamire, annál nagyobbnak érzékeljük azt. Azt gondolom, hogy mindenkivel megesett már, hogy valamilyen igazságtalanság érte, vagy rosszindulatú ember keresztezte az útját, akivel összevitakozott. Ilyenkor sokáig nem tudjuk kivenni a fejünkől a bosszúságot, és még sokáig folytatjuk gondolatainkban a vitát. Oda-vissza érvelünk, és annyira felzaklatjuk magunkat, hogy sehogy sem megy az elalvás.

De ez történik akkor is, ha valamilyen ügyet nem tudunk jól elintézni. Állandóan akörül járnak gondolataink, keressük a megoldást, de sehogy sem találjuk a helyes utat.

Nekem mostanában az építkezés sokszor így lefoglalja gondolataimat. Vannak még megoldatlan problémák, melyekre keresem a választ és a helyes megoldást. De az is nagyon felzaklatott, amikor meghallottam, hogy lelkész kollégám és barátom, Zila Péter elmegy.

Nektek is biztosan vannak esetek, amikről tudnátok mesélni. Lehetnek nagy és fontos történések, de néha az egészen apró dolgok nem hagynak bennünket békén, mert a mi elménk úgy működik, mint egy nagyító: képes a legkisebb dolgokat is egészen felnagyítani.

3. Ezért nagyon fontos, hogy a dolgokat a helyes perspektívából nézzük. Ha a problémákra fókuszálunk, azok akkorára nőhetnek a szemünkben, hogy mi egészen kicsinek érezzük magunkat. De amikor Istenre fókuszálunk, és a mi Urunkat tartjuk nagygnak a mi életünkben, akkor minden egyéb dolog ezen a földön Vele szemben egészen jelentéktelennek fog tűnni.

Vegyünk a kezünkbe egy pénzértmét, tartsuk magunk elé, és csukjuk be az egyik szemünket. Azt látjuk, hogy a pénz meglehetősen kicsi. De amikor közelítjük a szemünkhöz, akkor egyre nagyobbnak látjuk. Ha pedig egészen közel tesszük a szemünkhöz, akkor már nem látunk tőle szinte semmit. Mindeközben a pénz mérete semmit sem változott, mégis képes volt eltakarni előlünk mindent. Így válhatnak az anyagi gondjaink hatalmasakká, úgy hogy minden mást eltakarnak a szemünk elől. És mi nem látunk mást, amiért pedig hálásak lehetünk Istennek.

Ha azonban a megfelelő perspektívából nézzük a problémáinkat, akkor ugyanazok a nehézségek sokkal kezelhetőbbnek látszanak, és azt érezzük, hogy van esélyünk megbirkózni velük.

4. Dávid abban az időben írta az előbb felolvasott éneket, a 34. zsoltárt, amikor még nem volt király. Sőt, az akkori király, Saul mindent elkövetett, hogy katonáival kivégeztethesse Dávidot, mert féltette tőle a trónját. Dávidnak pedig csupán annyi volt a bűne, hogy Isten kijelentette róla, hogy ő fogja követni a trónon Sault. De Dávid sosem lett trónbitorló, sosem emelt kezét Saul királyra, mert őt Isten tette királlyá, Isten felkentje volt. Ezért menekül Dávid, és inkább bolondnak tette magát, csakhogy életben maradhasson.

Ebben a reménytelenül nehéz helyzetben kezdi el magasztalni Istent. Hirdeti Isten nagyságát! Valójában Istenre fókuszál. Róla gondolkodik éjjel és nappal. Istent teszi naggyá. Az Urról beszél, Őt dicséri, Neki ad hálát. Istent áldja és dicséri mindenkor. Sőt, vele dicsekszik. „*Hirdessétek velem az Úr nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!*” Annyira jó, hogy Dávid nem kesereg saját élete

nyomorúságán, hanem egyszerűen dicséri Istenét. És még másokat is erre szólít fel. Azt mondja, hogy nézzétek meg, mennyire sok bajom van nekem, de nekem nem ezek foglalják le a szívemet, hanem én Istenben gyönyörködök. Tegyétek ti is ezt velem! Dicsérjük együtt Istent!

Arra bátorítalak most téged, hogy tudatosan fordítsd Istenre a tekintetedet és gondolataidat! Olyan jó hálát adni Istennek a gyermekeimért, vagy a házastársamért. Jó megköszönni édesanyámat és rokonaimat. Eszembe jutnak azok az esetek, amikor nagyon nehéz időszakokon segített Isten keresztül. És amikor ezekre a hétköznapi csodákra gondolok, akkor ezek megerősítenek engem abban, hogy Urunk most sem feledkezett el rólam.

Néhány nappal ezelőtt nagyon rám terhelődött valami az építkezéssel kapcsolatosan. Amikor hazaértem egy tárgyalásról, akkor az asztalon várt egy levél, benne csupán néhány kedves sor és egy idézet a Bibliából: „*de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.*” (Jn 16,32) Csodálatos ennek az igazságát naponta megérezni! Nagyon hálás voltam az illetőnek, aki ezt a kis levelet írta akkor, és hálás vagyok Istennek, hogy ennyire odafigyel az én kis leheletnyi életemre.

Gondolkozz el azon, hogy mennyi mindenért lehetsz te is hálás Istennek. Kezd el felsorolni azokat a megszokott dolgokat, és megszokott személyeket, akiket azért adott melléd Isten, hogy általuk megmutassa, hogy nem feledkezett el rólad. Mindezekért a dolgokért és személyekért, mind-ezekért az ajándékokért és áldásokért tartsd nagynak és csodálatosnak az Urat! „*Hirdessétek velem együtt az Úr nagyságát, magasztaljuk együtt az Ő nevét!*” Ámen.h